

внимание на Мунча, който продължаваше да върти глава и да се хили приятелски.

— Я виждь, онъ-башиятъ, иде на самъ! каза игуменътъ.

Дѣйствително, онъ-башиятъ се задаваше съ пушка на рамо и съ чанта на гърба. Той отиваше на ловъ.

Той бѣше 35 годишенъ човѣкъ, съ подпухнжло жълтиникаво лице, съ голѣмо испъкнжло чело, съ малки сиви очи и съ погледъ лѣнивъ и заспалъ. Види се, че той ядѣше афюнъ. Слѣдъ като се здрависахъ и размѣнихъ нѣколко думи по тазъ годишната ловидба, онъ-башиятъ зе карабината на игумена, прѣгледа ѝ внимателно, като всѣки страстенъ стрѣлецъ, и каза;

— Деспотъ-ефенди, добра карабина; на кждѣ ще хвърляшъ?

— Че и азъ това глѣдахъ, Шерифъ-ага... не съмъ ѝ зималъ отъ година-врѣме, рекохъ баримъ да ѝ испраздня.

— Дѣ избирашъ нишанъ? попита онъ-башиятъ и свали мартинката си отъ рамото съ явно желание да си покаже искусството.

— На ярътъ, каза просто игуменътъ; т-мъ оня буренецъ, дѣто прилича на шапка, близо дѣто е кошано гнила.

Онъ-башиятъ го изгледа поочудено.

— Че то е много далечъ!

И той клекнъ до една канара, сдѣрѣ мартинката си на нея и мѣри десетина секунди.

Пушката гръмни; куршумътъ запраши нѣколко раскрача отъ нишана.

Лека досада се изобрази по внезапно зачървенѣлото чело на Шерифъ-ага.

— Втори пътъ! каза той, като се заложи пакъ при камъка и мѣри близо една минута. Кога мартинката гръмни, той се исправи и се вгледъ буренеца. Но видѣ, че ярътъ още се прашеше високо надъ бурена.

